

**Homilie op de tweede zondag door het jaar (Cyclus B).
O.L.Vrouw parochie, Ver-Assebroek (14-01-2024)**

Lezingen: 1 Sam 3,3b-10.10; 1 Kor 6,13c-15a.17-20; Joh 1,35-42

Broeders en zusters,

We hebben daarnet enkele passages uit de Bijbel horen voorlezen. Voor ons, christenen, is de Bijbel een bijzonder boek. Wij geloven immers dat dit Gods woord is, dat God tot ons spreekt door de verhalen die in dit boek zijn opgetekend. De verhalen die we vandaag uit de Bijbel lezen en horen, hebben het over de roeping van de eerste profeet, Samuël, en over de roeping van de eerste leerlingen van Jezus.

Maar een roeping, wat is dat eigenlijk? Wie roept er ons, en waarom roept iemand ons? Misschien kan ik het duidelijk maken met het verhaal van een verpleegster, die geïnterviewd werd op de TV. Op een bepaald moment zei ze: “Verpleegster zijn is niet enkel een beroep, waarmee je je loon verdient, het is ook een ‘roeping’, om mensen te helpen, om mensen nabij te zijn, om mensen die ziek zijn te helpen genezen”. Of misschien kennen we wel een of andere sociaal werker: dat is hun beroep, maar ze zien het ook als een roeping; ze worden geraakt door de noden van andere mensen, die een beroep op hen doen, die hen als ter ware toeroepen: “Kom en help mij; ik ben in nood”. En dat geldt voor vele beroepen die mensen uitoefenen: onderwijzers, priesters, diakens, zelfs politici en polities: velen van hen zien hun taak niet alleen als een beroep, maar als een roeping. Ze willen zich inzetten voor andere mensen, van wie een roep uitgaat: “Kom, help ons”. Maar sommigen horen die roepstem niet. Ze willen alleen maar geld verdienen. Ze willen andere mensen niet helpen. Ze horen het geroep om hulp van hun medemens niet.

Dat wil zeggen: om geroepen te kunnen worden, moet je eerst luisteren naar de stem die je roept. Want ook God roept ons om iets van ons leven te maken, om ons in te zetten voor anderen. Kijk maar naar Samuël over wie we hoorden in de eerste lezing. Hij is nog een kind, een knaap van ongeveer dezelfde leeftijd als de vormelingen van deze parochie. In zijn slaap hoort hij een stem die hem roept. Maar hij denkt dat het de stem is van de oude Eli, de priester in wiens dienst hij staat in de tempel van de Heer. Hij beseft niet dat God hem eigenlijk roept. Tot drie keer toe hoort hij die stem, maar hij beseft nog altijd niet wie het is die hem roept. Totdat de oude Eli, die iets meer ervaring heeft om de stem van God te onderscheiden van andere stemmen, beseft dat het God is die Samuël roept. En hij zegt tegen de jongen Samuël: “Als je die stem nog eens hoort, dan moet je zeggen ‘Spreek Heer, uw dienaar luistert’. Jonge mensen hebben soms de hulp nodig van oudere, ervaren mensen die hen leren de stem van God te onderscheiden te midden de vele stemmen die ze horen. En zo heeft Samuël ontdekt dat God hem riep om een rol te vervullen in het leven van zijn volk Israël.

Wat Samuël meemaakte, gebeurt ook met ons. We horen een stem die ons toeroept, en we begrijpen niet altijd dat God ons roept door die stem van een mens. Wanneer een moeder thuis tot haar zoon zegt: “Jantje, wil je eens helpen om de tafel klaar te zetten voor het feest straks”, dan spreekt God door de stem van zijn moeder. Telkens als iemand mij oproept om iets goed te doen, roept God mij op om iets goed te doen. Maar hoor ik de stem van God wel in de stem van andere mensen?

Dat is de eerste les die we uit het verhaal van Samuël kunnen leren: telkens als mensen ons oproepen om iets goeds te doen voor anderen, dan is dat een oproep van God zelf, een roeping om een goed mens te worden, die andere mensen helpt en steunt wanneer ze in nood zijn.

Ook in het evangelie van vandaag horen we hoe de eerste leerlingen van Jezus geroepen werden om Jezus na te volgen. Het gebeurde in verschillende stappen. De eerste stap was dat ze niet uit zichzelf naar Jezus togingen. Ze werden daarbij op weg gezet door Johannes de

Doper. Zoals de priester Eli uit het Oude Verbond, is er ook hier in het Nieuwe Testament een bemiddelaar, Johannes de Doper. Wanneer Jezus daar voorbijloopt, zegt Johannes: “Zie het Lam Gods dat de zonden van de wereld wegneemt”. We kennen deze woorden. Telkens als de priester in de liturgie de communie aan de gelovigen aanreikt, zegt hij “Zie het Lam Gods dat de zonden van de wereld wegneemt”. We gaan het straks weer doen. Wat bedoelt Johannes met dit beeld van het lam waarmee hij Jezus aanduidt? Het is een verwijzing naar de lijdende Dienaar, waarover de profeet Jesaja spreekt in Jes 53,7. Daar wordt de lijdende Dienaar vergeleken met een “lam, dat naar de slachtbank wordt geleid”. Het beeld van het lam verwijst dus naar het lijden van Jezus, die geleden heeft en gestorven is om ons te bevrijden van onze zonden.

We hebben dus wegwijzers nodig. Toen was dat Johannes de Doper. Nu kunnen dat de ouders of grootouders zijn. Ouders en grootouders kunnen wegwijzers zijn voor hun kinderen. Ze kunnen hun kinderen over Jezus vertellen, hen tonen hoe ze vriend van Jezus kunnen worden, hoe ze zijn voorbeeld kunnen volgen. Maar helaas zijn veel ouders tegenwoordig een beetje bang om aan hun kinderen over Jezus te vertellen. Ze zijn beschaamd voor andere mensen. En toch is het zo belangrijk dat ze hun kinderen wijzen op het voorbeeld van Jezus, dat ze hun kinderen leren vanuit welke waarden Jezus leefde: grenzeloze liefde tot God en zijn medemensen, bereid om mensen in nood te helpen, mensen uitnodigen om grenzen te verleggen.

En dan is er een tweede stap. De leerlingen geven gehoor aan de oproep van Johannes. Ze vragen aan Jezus waar hij verblijft, waar Hij woont. Ze gaan met hem mee en ze zien waar hij woont en ze blijven bij Hem. Als wij leerlingen van Jezus willen worden, moeten we hetzelfde doen: zoeken waar Jezus woont, met Hem meegaan en zien waar Hij verblijft, en een tijdlang of je hele leven bij hem verblijven.

Maar misschien vragen we ons af: Hoe kunnen wij dat doen? We zien Jezus toch niet? We weten niet waar Hij woont? Hoe kunnen we dan bij Hem blijven? Ik ben toch een beetje verwonderd dat we ons afvragen waar Jezus woont. We weten toch van kindsbeen af dat Jezus hier woont, in deze kerk. Dat is het huis van God, dat is de woning van Jezus. Als ik in deze kerk kom, dan kan ik Jezus ontmoeten, hem horen en zien. Telkens als we de mis vieren, horen we Jezus spreken door de teksten van de Bijbel, en zien we hem in de tekenen van brood en wijn. Hij is hier werkelijk aanwezig. Maar wij moeten bereid zijn hem te bezoeken, Hem in geloof te zien en te horen. Elk kerkgebouw is de woning van Jezus. En als ik hier binnenspring, dan kan ik een kaarsje branden, stilletjes tot hem bidden, dat wil zeggen met Hem spreken, of samen met andere mensen de eucharistie vieren. Hier kunnen we Jezus ‘zien’, en Jezus ‘ziet’ ook ons, net zoals Hij in het evangelie Simon “aankijkt” en hem roept om Kefas, d.i. “rots” van de Kerk te worden. Jezus ziet ons, en tegelijk roept hij ons om iets te doen wat niemand anders in onze plaats kan doen. Iedereen heeft zijn of haar eigen roeping.

Maar er is nog een tweede plaats waar Jezus woont, en waar ik hem kan vinden: in mijn eigen hart. Inderdaad, telkens wanneer ik Jezus in de communie ontvang, dan komt hij in mijn hart, in mijn eigen binnenste, dan woont hij in mij en kan ik bij Hem verblijven. Ik kan tot Hem spreken. Hij luistert naar mij. Hij is in mij aanwezig door zijn Geest.

Er is nog een derde plaats waar Jezus te vinden is: in de mensen rondom ons, vooral de arme en lijdende mensen. Jezus zegt zelf: “Wat je voor de minsten van de mijnen hebt gedaan, heb je voor Mij gedaan”. De vragende ogen van de hongerige mens zijn de vragende ogen van Jezus. In het gelaat van de anderen zien we het gelaat van Jezus.

Broeders en zusters, Jezus roept ieder van ons om Hem na te volgen. Hij is ons voorbeeld. Als we proberen te leven zoals Hij ons heeft voorgeleefd, zal de wereld en ons leven er beter op worden, en zullen we gelukkige mensen worden. Amen.

Adelbert Denaux, pr.